

SANDRA IVANOVA

Pipars tev uz mēles -
sauc mana sirds
un prāts.
Tomēr kaut kas
dvēselē tavā
ir palicis
neatklāts.
Jo tu raujies
kā gliemezis čaulā
un jūties tur
pasargāts,
tik žēl, ka mājoklī tavā
diviem vietas
mums nesanāk.

Es tevi mīlēšu
šodien un rīt.
Tas nekas,
ka mēness ārā
tumšajās debesīs
spoži spīd.
Tas nekas,
ka kāda zvaigzne
vientuļi mirdz, -
es tevi mīlēšu arī tad,
kad sirma kļūs
mana sirds,
un mūžs būs
caur dzīves sietu
izsijāts.

Beidz melot
par mīlestību
tā, ka ausis kust.
Es gribu patiesību, -
Ļauj man to just.
Tikai - ne tādu
kā bērza tāss,
uz kuras
melni raibumi lās...
Tu nemelo?
Nu nesaprotu vairs
neko...

Man negribas sevi lielīt,
Nedz arī pelt,
Un negribās arī degunu
Lepni pāri pasaulei celt.
Man gribās vien
Nedaudz laimes,
Kas katram vēlēta tiek,
Kas sirdij
atnes mieru
Un dvēselei
atdzimt liek.

SMAIDS

Smaids caurvij dzīvi
kā zeltains saules pavediens.
Smidīt nozīmē – mīlēt,
un nelikt nevienam ciest.
Smaids – tas ir –
otru saprast un mierināt.
Smidot ejot pa dzīvi,
mums neliksies liktenis sūrs,
Tad priecīgi būsim par visu,
ko dāvās mums dienu pūrs.

NEMIERA GARS

Ak, nemiera gars, kur biji?
Vai mājās nesēžas tev?
Tu skriedams tā aizsteidz pa dzīvi,
Ka neatliek laika pat sev.
Tu noskrien tā dienu pēc dienas
Un skaties- vakars jau klāt.
Ar zvaigžņotu debesjumu
Tas nemanot blakus stāj.
Ar roku pamāj tev klusi:
- Ak, apstājies, nemiera gars!
Es dāvāšu tev saldu dusu
Un mierīgus sapņus turklāt.

KLUSĒJOT

Klusējot izciet sāpi,
Kas dziļi krūtīs tev smeldz.
Paciet, ja tevi nopel,
Nav tur ko noliegt, ne pelt.
Klusē.

Viss dzīvē mainās,
Dienas uz priekšu skrien.
Paliec ar paceltu galvu,
Klusē.
Viss mainās uz labu arvien.

Tik klusi sirdī
vēja melodija skan.
Ir atkal rudens vēls,
un skumjāk paliek man.
Dzied vēja muzikanti
dziesmu locīgu,
Un lapu simfonija
virpuļojot griežas.
Un rudens rudeņo,
cik atvēlēts tam laiks.
Uz slietņņa
ziema stāv
ar baltu ledus zizli.

Dievs, tu mani redzi
un dzirdi, -
Tev es atveru
savu sirdi.
Ikdienas steigā un rūpēs
man savu skaidrību sūti,
lai Tavu žēlastību
es ik uz soļa jūtu.
Arī tad,
kad iet ļoti grūti...

LABSIRDĪGAIS VELNS

Pasaka

Viņš bija labsirdīgs velns. Tik ļoti neparasts, ka atšķīrās no visiem citiem velniem, kuri mēdza darīt tikai sliktu. Jau izskats viņam bija drusku dīvains – apsudrabotie radziņi un baltais astes pušķis lika domāt par viņa rāmo raksturu. Itin bieži velns iebrida ziedošā pieneņu pļavā un klēpjiem plūca koši dzeltenās pienešas. Viņam pat apreiba galva no pieneņu rūgtenās smaržas. Velns priecājās kā mazs bērns, piemirsis visas bēdas un nepatikšanas.

Saules stari apžilbināja viņa acis, bet velns tikai smaidīja. Viņš vārtījās pa sulīgo zaļo pļavas zāli un skaļā balsī smējās. Plūca pienešas un kaisīja sev pāri kā segu. Uzpina pieneņu vainadziņu, lika to galvā – kā maza meitene. Spoguļojās upītes ūdenī un, ieraugot savu krāsaino atspulgu, atkal smējās. Tik neparasts viņš šķita sev ar ziedu vainadziņu galvā! Tad velns izpeldējās upītē, un, peldot zem ūdens, laida burbuļus vienu pēc otra. Priecājās par varžu koriem, kuri sacentās kurkstēšanā, un neļāva stārķim tās notiesāt pusdienās. Viņa sirdi pildīja prieks par visu skaisto – par krāšņajiem taureņiem, kuri lidinājās virs pļavas, par cīruļa dziesmu augstu debesīs, par saulītes siltumu, kas tik mīļi glāstīja.

Labsirdīgais velns nogūlās zālē un lūkojās tālu zilajās debesīs. Vēroja lēni klīstošos pūkainos mākoņus. Mēģināja izsekot vēja gaitai. Viņš bija vēl pavisam jauns velns, jautrs un draiskulīgs, tāpēc seju allaž rotāja smaids.

Citi velni viņu neatzina par savējo un vienkārši padzina no elles.

- Mums tāds nav vajadzīgs! Ha! Smaidošais velns! – viņi kliedz cits par citu skaļāk.

- Viņš jau nemaz nemāk būt ļauns,- sprieda vecais velns. – Tādam ellē nav vietas!

Labsirdīgais velns tikai pasmaidīja un aizgāja pasaulē meklēt savu laimi.

Viņš ieklīda dziļi mežā un atrada tur vecu lauku pirtiņu. Tur tad nu viņš arī apmetās uz dzīvi.

Mežā viņš atrada daudz darba – vajadzēja palīdzēt putniem, ja kāds mazulis bija izvēlies no ligzdas, lācim izklūt no lamatām, vāverēm lasīt riekstus un sēnes. Un, protams, neaizmirska kā senāk priecāties par pļavas krāšņumu. Vasarā ilgi klausījās kā kokā kaļ dzenis. Ar zaķubērniem kopā spēlēja slēpšanos zem eglītes un

uzmanīja tos no manīgās lapsas. Tikpat nemanāmi viņš palīdzēja tantiņām mežā salasīt žagaru buntītes.

Tā nu labsirdīgais velns dzīvoja mežā līdz sirmam vecumam. Mati bija kļuvuši sirmi, un bārda - pilna pērlēm un dimantiem. Tā Laimes māte viņu bija apbalvojusi par labsirdību. Sejā parādījās labi redzamas mazas smieklu krunciņas. Un lielākais brīnums notika, kad kādu rītu, aplūkojot savu atspulgu, velns sevi vairs nepazina - skaistie apsudrabortie raži bija pazuduši... Arī garā aste ar balto pušķi. Pretī raudzījās sirms labsirdīgs večuks ar garu baltu bārdu, pilnu ar pērlēm un dimantiem.

ČUPĪTIS

Pasaka

Kādam māmiņai piedzima dēliņš. Viņš auga kā visi bērni. Reizēm pablēņojās, reizēm paniķojās. Bet tad kādu dienu puika vairs negribēja ēst kartupeļus un biežpienu, bet sāka prasīt "čupa-čups" konfektes. Laikam jau kāds no draugiem bija iedevis pagaršot, un nu puisītim kārums vien bija prātā. Lai zēnam nebirtu asaras, māte tās bieži pirka, jo pārlietu puisēnu mīlēja un lutināja. Arvien biežāk visi pierada zēnam rokās vienmēr redzēt konfektes. Tā pavisam drīz paziņas puisēnu iesauca par Čupīti.

Ar laiku puisēns kļuva resns un tūlīgs, jo viņam arvien vairāk gribējās tikai gulēt un lasīt pasakas, un, protams, ēst čupa - čups konfektes. Pagalmā bērni par viņu smējās, bet Čupītim tas bija vienalga, jo ar tiem viņš draudzēties labprāt negribēja.

Bet kādu rītu Čupītim sāka sāpēt zobi. Īsti pat nevarēja saprast, kurš tas īstais vainīgais. Lai arī vaigs bija sapampis, pie zobārsta puisēns negribēja doties, jo ļoti baidījās. Tomēr beidzot māmiņa viņu pierunāja, apsolut nopirkt veselu saldumu trauku pilnu ar čupa - čups konfektēm.

Zobārste Čupīša slimo zobu izrāva un dažiem caurajiem zobiem uzlika zāles. Tā bija ļoti nepatīkama pusstunda Čupīša dzīvē, un, sēžot zobārsta krēslā, viņš par to vien domāja, ka konfektes vairāk neēdīs. Pēc tam ārste ieteica Čupītim bieži tīrīt zobus, mazāk ēst saldumus un vairāk grauzt burkānus, kāpostus un ābolus. Vairāk skraidīt laukā un spēlēt bumbu.

Čupītis ar lielāko prieku paklausīja. Vispirms viņš visas mātes pirktās konfektes izdalīja kaimiņu bērniem, bet pats sāka ēst ābolus. No rītiem ar gardu muti izdzēra glāzi sulas. Vēl Čupītis iemācījās braukt ar trīsriteni un drīz vien kļuva gluži normāls puisēns. Slaidis un vingrs. Ne vēsts vairs no tūlīgā un apaļīgā Čupīša.

Arī māmiņai viņš kļuva labs palīgs. Bet čupa - čups konfektes ēda tikai retu reizi - uz Ziemasvētkiem vai dzimšanas dienā.

Nu zēnam bija daudz draugu, jo viņš bija allaž smaidīgs, dzīvespriecīgs, kustīgs un izpalīdzīgs. Tagad Čupītis bija parasts smaidošs puika ar mūsainu sejiņu. Tāds pats kā visi citi. Un nu visi atcerējās, ka viņam bija arī vārds - Māris. Saldais vārdiņš Čupītis, ko savulaik mīļi bija piešķīrusi māmiņa, drīz vien visiem aizmirsās.